

Començo, doncs, amb la meva baralla de cartes marcada. La primera carta que t'ensenyaré és la meva trobada amb ell.

Estava acabant l'institut. Un vespre que tornàvem de repàs, el meu germà em va proposar de lligar-me en un arbre allunyat, enmig dels camps. Vivíem a la ciutat, però per anar a repàs havíem de travessar la carretera de circumval·lació. Allà hi havia un turó sense construir. (Quan dic «sense construir» la ment se me'n va al món abans de Déu, abans de la creació dels turons. És un costum meu que em treu de polleguera: quan dic el verb *construir*, viatjo fins a l'època en què Déu estava sol. Universalment i ontològicament sol. I tot el que fos fora de Déu encara no tenia nom.)

Quan arribàvem al turó feiem com si fóssim nens de poble. Aixecàvem la pols al voltant nostre amb la punta de les sabates, llançàvem les motxilles enlaire. El soroll dels motors dels cotxes ens arribava com un brogit llunyà. I si resulta que no eren cotxes, sinó motoserres que tallaven arbres al fons d'un bosc? Ens inventàvem històries d'un bosc inexistent. Em creia aquelles històries, tal com havia cregut en aquell Déu que havia sortit de la fusta trencada de l'habitació. En termes humans, la meva ment estava una mica espatllada. Les idees s'hi introduïen sense trobar resistència. Em creia fàcilment coses que als altres els feien riure.

El meu germà portava una corda. Vaig pensar que s'havia inventat alguna nova tortura i el vaig deixar que em lligués. Tenia molta força.

—Que t’he lligat massa fort? —va preguntar amb un interès hipòcrita—. M’han dit que et porti aquí i que et digui que no tinguis por. Que et vindran a buscar —va afegir, tot seriós.

Va començar a baixar i a baixar i a baixar, fins que es va convertir en un puntet en el camí.

—Promet-me que tornaràs. Promet-me que m’explicaràs com és!

—T’ho prometo! —vaig contestar amb totes les meves forces. Em pensava que formava part del joc.

Va començar a ploure. Recordo que la lluna semblava la cara d’un mort i que els gossos bordaven en la foscor. Després, el soroll dels cotxes va deixar de sentir-se. L’aigua queia amb fúria, en ràfegues, formant rierols a terra. La roba se’m va enganxar a la pell i notava com em pesava a sobre; feia la mateixa pudor que els fregalls bruts de la tieta. (La tieta s’havia ocupat de nosaltres després de la mort dels meus pares. Creia en Déu, m’insistia perquè em fes el senyal de la creu. Però tenia artritis i li costava caminar. No s’enfilaria allà dalt a salvar-me.)

Vaig plorar, vaig xisclar, vaig suplicar a la Verge. Em vaig adormir dreta a l’arbre.

«Em creia fàcilment coses que als altres els feien riure.»

Rellegint la frase que vaig escriure ahir em pregunto si no em prendràs per boja. Com que he perdut la capacitat de seduir i el costum d’explicar històries, el perill és doble. Com has de creure una dona que no escriu amb entusiasme i coqueteria, una dona que simplement escriu?

Et donaré una pista del que està passant: visc fora del temps —l'atemporalitat tranquil·litza el meu home, és el seu estat natural. Al principi l'absència d'evolució em dessintonitzava. Després la cosa va empitjorar i vaig començar a fer-li llàstima. Vam fer un gran viatge pel món. La vida real va fer que se sentís intrèpid i vulnerable alhora. Em va confessar tot el que estic a punt de compartir amb tu. Però se'n va penedir; vam recollir els trastos i vam tornar. Just després va desaparèixer. I ara soc aquí, escrivint-te.

Quan t'escric, el temps torna a existir. Em commoc, sento un formigueig per tot el cos, perquè, si el temps existeix, llavors què hi faig jo, aquí?

Em vaig adormir lligada a l'arbre i em vaig despertar en un llit. Era al quartet sense finestres des d'on t'escric ara, al costat del gran dormitori que compartim Déu i jo. En aquell moment no sabia on era ni com havia arribat fins aquí, seca, enmig d'aquell xàfec. Els llençols feien olor de sabó. Els voravius blancs es movien amunt i avall al compàs de la meva respiració. Si no m'haguessin quedat als canells les marques de les cordes, hauria pensat que somiava.

Al costat meu hi havia un àngel. El primer que li vaig veure van ser les ales, més blanques que la panxa d'un cigne. No havia vist mai res tan harmònic. La seva cara era una cara normal i corrent, ordinària fins i tot. Tancava els ulls i oblidava de seguida els seus trets. De cop em vaig armar de valor i vaig llançar ben lluny els llençols. L'àngel es va desplaçar sense deixar cap marca als llençols. Em vaig aixecar i vaig fer una volta per l'habitació, anant d'una

paret a l'altra. I ell, al darrere meu. Però no em sentia amb forces i vaig tornar al llit. L'àngel es va asseure a la vora del matalàs. Parlava sense que se l'entengués, només se sentia «fx» i «gf», i em mirava com si esperés una resposta. La veu li sortia de molt endins, semblava que tingués un casset a la panxa, un casset mastegat i que ja hagués sonat mil vegades. Va assenyalar una gerra d'aigua.

—Lcforifxogfis? Xifsrifxg?

Em va servir aigua.

No sé quantes hores van passar així. A l'habitació no hi havia cap porta ni cap finestra per veure si es feia de nit. Amb els ulls tancats olorava el coixí esponjós que em transportava al passat, al sabó de la tieta. I des d'allà, d'una manera natural, em venien al cap les seves mans, que aplanaven la tela a la màquina de cosir. Mentre cosia murmurava alguna cosa, algun salm o alguna cançó, no ho sé. Era una dona estranya, però la trobava a faltar. L'amor que sentia per ella era el tipus d'amor que sents millor en una habitació sense finestres, en una presó. Tot el que havia vist, tot el que havia viscut, passava davant dels meus ulls tancats com si fos una pel·lícula: l'escola, el terra del pati, el canell de la mestra de matemàtiques amb una corretja de rellotge desgastada, els clotets a les galtes del noi que m'agradava, les mans de la mare enrotllant el rotlle de paper, els peus del pare a la tauleta baixa del menjador, el remolí del cotxe (després t'ho explico).

I unes imatges immòbils: la tieta, el meu germà, al mig d'una habitació buida; els solcs que es van obrir de la pluja al voltant de l'arbre, al turó; una fotografia dels

pares dins de l'estoig. I coses que no hi tenien res a veure: la bombeta elèctrica de la cuina que feia pampallugues, la catifa de rombes blaus que teníem al rebedor, la col·lecció de clips que tenia al primer calaix de l'escriptori. Pensava en tot això com si fos meu i alhora no ho fos, com si fossin fragments d'una vida passada. I el que veia al meu voltant (el llit, l'àngel, la gerra d'aigua) eren imatges d'un nou món.

De cop vaig entreobrir els ulls i el vaig veure. De la barba que lluià, la meua mirada va pujar fins als seus ulls, uns ulls purs i clars de gos. Després la meua mirada es va aturar a les seves celles espesses, als seus cabells desendreçats. Com podria descriure el seu cos? Era com si intentés no espantar-me. Portava posats uns braços i unes cames, tal com algú altre portaria una camisa o uns pantalons. Estava assegut a la vora del matalàs, on abans hi havia l'àngel. Embolcallat amb un mantell, descalç, amb les ungles dels peus irisades.

—No tinguis por.

La seva veu, sobrenatural, suau.

Vaig acotar el cap.

—No tinc por.

—Aquí. —Em va alçar la barbeta per obligar-me a mirar-lo. Les ninetes dels ulls li brillaven, humides i enceses.

Ara penso que el seu gest era una incitació superficial al que sant Agustí anomenava el pecat de la supèrbia. Per què em demanava que alcés el cap si mai no em veuria com una igual? En aquell moment només sabia que l'aire s'havia espessit. La seva mà no tenia un pes material. Em sostenia la barbeta amb el palmell de la mà, i alhora hi descansava,

de manera arrogant, en contra de la meua voluntat. I quina era la meua voluntat? No ho sé. No havia estat mai tan a prop de Déu.

Des del moment en què vaig aconseguir un llapis, vaig començar a prendre notes. Si sento algun soroll, l'amago i obro la Bíblia per una pàgina a l'atzar. He afinat l'oïda: distingeixo el cruixit dels àngels a l'escala, sé quan trucaran a la porta. Últimament em tanco amb clau. No sé si Déu els ha explicat el que va passar al nostre viatge. No sé si es comunica amb ells o també vol estar sol.

De nit amago el llapis a l'únic lloc del món on Déu no buscarà: a dins de la vagina. Amb un tornavis vaig fer un forat a la part de dalt del llapis, hi vaig passar un cordill i hi vaig fer tres nusos. De nit el cordill em penja entre les cames i el llapis neda entre els meus líquids vaginals. Al matí estiro els nusos i la punta del llapis apareix als llavis exteriors. Me'l trec, amb els mateixos moviments amb què fa temps em treia els tampons ensangonats. La regla se me n'ha anat, però la sensació de la vagina obstruïda la conec.

S'acosta l'hora de sopar. No sé si es dignarà a venir, però jo baixaré al menjador com cada vespre. Tampoc m'he de passar i quedar-me tancada sempre aquí amb tu. Per no aixecar sospites, cal que continuï vivint tal com vivia abans, que amagui bé el llapis i els papers, les proves. El meu home considera les proves grolleres, i les converses sobre miracles, insubstancials. Això ho vaig aprendre tard i amb penes i treballs. No el vull fer sentir malament, tot i que s'ho mereix. Però l'amor eclipsa el meu enuig. L'amor

i l'angoixa. On deu ser? Què deu fer? El cap sempre se me'n va cap al pitjor.

Déu no creu en els miracles i jo et demano que hi creguis. Posat al meu lloc; des del principi tenia dues opcions: creure en el miracle (en el que tu i jo anomenaríem *miracle*) o convence'm a mi mateixa que jo mateixa m'he creat aquestes imatges. La seva mà a la meva barbeta. L'àngel que em va donar aigua per beure. L'habitació sense finestres, el llit amb els llençols.

La desconfiança arriba després, molt més tard, quan parles amb els altres i pots fer broma de tot i minar-ho tot. Jo no tenia cap més interlocutor que ell. Vaig compartir el seu món i la seva visió del món. Vaig acceptar que fos generós i enigmàtic i que no cregués en els miracles.

Si us plau, no te'n vagis, per molt estrany que et soni el que dic. Et demano que em creguis i que tinguis paciència fins que aparegui un sentit coherent. En els moments difícils i en temes importants, la solució és complexa. I, pel que fa al miracle, permet-me que et digui una cosa: el miracle per mi és que existeixis tu, no ell.

Potser m'has mal interpretat. Potser et preguntes com pot ser que parli d'«incitació superficial» referint-me a Déu. Fins i tot quedant-nos amb el poc que saps fins ara, no és superbiós que el caracteritzi com a superficial. Quan se m'apareix davant com un ésser en persona, com l'he de tractar sinó com un ésser humà? Amb aquella barba i aquelles ungles dels peus, amb aquella veu i aquella mà etèria, va obrir una esclletxa entre l'essència divina i el que demanava que veiés. No el puc considerar de cap altra manera que no sigui en termes humans, perquè així és

tal com se'm va mostrar. Així doncs, quan dic que Déu és superficial, no ofenc la teva possible fe, sinó el meu home.

Recordo les seves paraules i com va entrar de seguida en la qüestió:

—M'he casat moltes vegades, soc un espòs fidel. Estableixo un lligam ferm amb la meva parella, i la separació és un martiri. Puc estar sol dos-cents o cinc-cents anys, però arriba un dia que ja no ho suportó més, que em torno boig. Se m'obren davant fossars foscos, pous, mentre els àngels m'asseguren que res no ha canviat. Busco algú pacient i sensat com jo. Amb una sola persona en tinc prou, no em cal massa varietat.

Vaig moure el cap.

—No et vull molestar ni tampoc imposar-te la meva presència. La nostra relació serà exclusivament espiritual —va dir somrient. I després, més seriosament—: Espero que ho puguis entendre.

Vaig fer que sí amb el cap.

—Pots fer el que vulguis. Collir fruita al bosc, voltar per les habitacions, llegir els llibres de la biblioteca. O tancar-te aquí dins, si ho prefereixes, i plorar. De vegades passa. Tot és teu, tot ho pots sentir com a teu. L'únic que et demano és que facis callar dins teu el desig de la literalitat, de la recerca. Veuràs que el temps s'esvairà, i l'espai també. Un dia et despertaràs i ja no necessitaràs la matèria. I aleshores la nostra unió serà plena.

—Però...

—Ho sé, tens moltes preguntes. Com vivim aquí, com afrontem la qüestió del temps. Però no t'ho puc explicar

perquè després tu prenguis les teves decisions, això semblaria un acord còsmic. A més, ens prendria massa temps fer-ho, no creus?

Vaig acotar el cap.

—Potser penses que no tens cap altra opció? Aquí, mira'm. La cosa més senzilla del món és que et torni a enviar allà d'on has vingut. Et despertaràs i serà com si haguessis somiat amb mi. Explicaràs a la teva tieta el que has somiat, riureu juntes i ella pensarà quant temps fa que no encén la llàntia. Però si m'ho demanes a mi, jo voldria que et quedessis. Que m'acceptessis totalment.

—Com si fos una monja? —em vaig atrevir a dir.

—Aquesta és la manera humana de veure-ho —va respondre—. Pressuposa la culpabilitat, la desesperança. No és això el que et demano. L'únic que demano és companyonia, comprensió. Compartir la teva vida, si tu també hi estàs d'acord.

No va dir «la nostra vida». Ho va plantejar tal com era, i no vaig poder sinó admirar la seva sinceritat, la seva apatia, la seva força mental inconcebible. Va parlar de justícia i de lliure decisió, no d'ímpetus i sentiments. Però curiosament em va arribar al cor.

Vaig acceptar. Vaig dir que sí, una vegada i una altra. Em va captivar l'harmonia de la seva veu i, per sota d'aquesta, la ineluctabilitat del meu destí. El rostre se li va il·luminar encara més, la barba blanca li va tremolar. L'habitació va començar a vibrar al voltant nostre. Les parets es van argentar com les aigües del mar quan els toca el sol.

—Que així sigui, doncs —va dir.